

Meditacions: Dijous Sant

Reflexió per meditar el Dijous Sant. Els temes proposats són: Jesús renta els peus dels apòstols; Déu se'ns dona a l'Eucaristia; actitud agraïda per l'Eucaristia i pel sacerdocí.

«EREN JA les vigílies de la festa de la Pasqua. Jesús sabia que havia arribat la seva hora, la de passar d'aquest món al Pare. Ell que sempre havia estimat els seus en el món, ara els demostrà fins a quin punt els estimava» (Jn 13, 1). «Aquest dia

s'esdevindrà quelcom de gran. És un preàmbul afectuós i tendre (...). Comencem —ens suggereix sant Josepmaria— per demanar des d'ara a l'Esperit Sant que ens prepari, per entendre cada expressió i cada gest de Jesucrist»^[1]. Aquesta actitud atenta fa que avui recordem l'eloqüent gest que Jesús va tenir rentant els peus als seus apòstols.

A l'Últim Sopar, a la imminència de la Passió, l'atmosfera era d'amor, d'intimitat, de recolliment. «Jesús, conscient que el Pare li havia deixat a les mans totes les coses, conscient que venia de Déu i a Déu tornava, s'aixecà de taula, es tragué el mantell i se cenyí una tovallola; després tirà aigua en un gibrell i es posà a rentar els peus als deixebles i a eixugar-los-els amb la tovallola que duia a la cintura» (*Jn* 12, 3-5). Per als apòstols degué ser molt impactant veure Jesús fer aquest gest que estava reservat al servent del lloc. Segurament ho

deuran entendre passat el temps. Fins i tot avui a nosaltres ens pot resultar sorprenent imaginar Déu en aquesta posició, netejant amb les seves mans la pols del camí.

Deixar-nos rentar els peus per Crist implica reconèixer que no som nosaltres els que ens fem purs, nets, o sants. «I això és difícil d'entendre. Si no deixo que el Senyor sigui el meu servent, que el Senyor em renti, em faci créixer, em perdoni, no entraré al Regne del Cel (...). Déu ens va salvar servint-nos. Normalment pensem que som nosaltres els que servim Déu. No, és Ell qui ens va servir gratuïtament, perquè ens va estimar primer. És difícil estimar sense ser estimats, i encara és més difícil servir si no deixem que Déu ens serveixi»^[2]. Aquesta és la paradoxa cristiana: és Déu qui s'avança; és Ell qui pren la iniciativa. Per això és tan important, abans d'emprendre qualsevol tasca

apostòlica, aprendre a rebre el que Déu ens vol donar, aprendre a deixar-nos netejar una vegada i una altra per la seva mà.

SI MAI deixarem de sorprendre'ns d'aquell gest de Jesús rentant els peus als seus apòstols, el seu amor i la seva humilitat toquen alçades infinites quan, durant el sopar, «prengué el pa, i, dient l'acció de gràcies, el partí i digué: “Això és el meu cos, ofert per vosaltres. Feu això per celebrar el meu memorial”. Igualment prengué el calze, havent sopat, i digué: “Aquest calze és la nova aliança segellada amb la meva sang. Cada vegada que en beureu, feu-ho per celebrar el meu memorial”» (1 *Cor* 11, 23-25).

El Senyor «instituí aquest sagrament com a memorial perpetu de la seva

passió, com a realització de les antigues figures, com el miracle més gran que havia fet i el consol més gran per a aquells que deixaria tristos amb la seva absència»^[3]. Se'ns dona Ell mateix. El pa i el vi es converteixen en el seu cos i la seva sang: una mostra de sobreabundància d'amor i la més gran expressió que hi pot haver d'humilitat. El Sagrament Eucarístic ens permet la identificació amb l'estimat, ser una mateixa cosa, fondre'ns, compenetrar-nos amb Déu. Sant Josepmaria assenyalava que «nostre Senyor Jesucrist, com si encara no n'hi hagués prou amb les altres proves de la seva misericòrdia, institueix l'Eucaristia per tal que el puguem tenir sempre a prop i —tant com ens és possible d'entendre— perquè, mogut pel seu Amor, qui no necessita res, no vol prescindir de nosaltres. La Trinitat s'ha enamorat de l'home»^[4].

No sortim de la nostra sorpresa. Per més que ens imaginem tot allò que Déu Pare ens ha regalat, mai no encertarem a comprendre-ho: «És medicina d'immortalitat, antídoto per no morir, remei per viure en Jesucrist per sempre»^[5]. No mereixem tanta cura, tant afecte, tanta atenció. Intentem correspondre, però fins i tot per fer-ho necessitem la seva ajuda. Per això, «la primera cosa no és el nostre obrar, la nostra capacitat moral. El cristianisme és abans que res do: Déu es dona a nosaltres; no dona alguna cosa, es dona a si mateix (...). Per això, l'acte central de l'ésser cristians és l'Eucaristia: la gratitud per haver rebut els seus dons, l'alegria per la nova vida que Ell ens dona»^[6].

A LES PARAULES del sacerdot abans de la consagració —«donant-vos

gràcies i beneint-vos, el partí i el donà als seus deixebles, tot dient...»— percebem la disposició agraïda del cor de Jesús en front de Déu Pare. Nosaltres volem tenir la mateixa actitud de Crist en aquesta vigília santa. De l'agraïment és fàcil que brolli la generositat per estendre aquesta nova vida que hem rebut. Tractarem d'estimar els qui Ell estima i com Ell els estima: «Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat. Així, doncs, estimeu-vos els uns als altres» (*Jn 13, 34*). Per Crist, amb ell i en ell, som capaços d'estimar fins a l'extrem. Com Jesús, ens agenollem davant els homes per netejar-los els peus. Comprenem les seves misèries i les carreguem sobre les nostres espatlles.

Desapareixen els judicis, les enveges i les comparacions, que es transformen en intercessió, alegria i agraïment a Déu per les meravelles

que fa en els altres. «A la santíssima Eucaristia es conté tot el bé espiritual de l'Església, és a dir, Crist mateix, la nostra Pasqua i Pa viu per la seva carn, que dona la vida als homes, vivificada i vivificant per l'Esperit Sant»^[7]. D'aquí traiem força i vida per portar-la fins l'últim racó de la terra, fins al cor de cada persona que ens envolta.

Podem aprofitar aquest dia que Déu va regalar a la seva Església aquest sagrament per pregar també per la santedat dels sacerdots, perquè serveixin cada dia l'Església amb el mateix amor del Senyor. Amb la nostra pregària els podem ajudar a fer realitat aquest desig que els mou com a sacerdots: «No triem nosaltres què fer, sinó que som servidors de Crist a l'Església i treballem com l'Església ens diu, on l'Església ens crida, i intentem ser precisament així: servidors que no fan la seva voluntat, sinó la voluntat del Senyor.

A l'Església som realment
ambaixadors de Crist i servidors de
l'Evangelí»^[8].

Entre tants dons que recordem avui,
sabem que Jesús ens ha donat també
la seva Mare. A ella, testimoni
principal del sacrifici de Crist, hi
podem acudir per tenir, amb la seva
ajuda, una vida animada per
l'agraïment humil de tants dons
rebutts.

[1] Sant Josepmaria, *És Crist que
passa*, núm. 83.

[2] Francesc, Homilia, 5-IV-2020.

[3] Sant Tomàs d'Aquino, *Opuscle 57*,
en la festa del Cos de Crist, lect. 1-4.

[4] Sant Josepmaria, *És Crist que
passa*, núm. 84.

[5] Sant Ignasi d'Antioquia, *Epístola als Efesis*, 90.

[6] Benet XVI, Homilia, 20-III-2008.

[7] Concili Vaticà II, decret *Presbyterorum ordinis*, núm. 5.

[8] Benet XVI, *Lectio divina*, 10-III-2011.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/meditation/
meditacions-dijous-sant/](https://opusdei.org/ca-ad/meditation/meditacions-dijous-sant/) (01/04/2026)